KARİKATÜR

— Zafere böyle kaz adımlarile gideceklerdi.
— Neden gidemediler?
— Kaz kafasile gitmeğe kalktıkları için!.

— Hayatın yirmi baharının bahçelerinden ne kadar çabuk geçtiğime şaşıyorum!.
— Üzülmeyin bayan, şimdi hayatın baharlarından çabuk çabuk geçiyorsunuz ama, sonbaharlarında fazla eğleneceksiniz!.

Ankaraya Mektup

Doğrusu artık bıktırmıştı da... O ne yağmurdu o? Tam iki ay hemen hiç durmamacasına, bardaklardan değil de sanki çamaşır kazanlarından boşalıyormuş gibi yağdı da yağdı...

Rutubetten mandarlaşmadığıma ve küflenmediğime hâlâ hayretteyim. Eh, bu sene de yağmur tarafından gözüktüler dedik; kızdık, kızdık, sonra alıştık. Fakat bir gün ne görelim; kar. Ama ne kar? Bu da çamaşır sepetlerinden boşalırcasına.. Yağdı da yağdı. Fakat, ne ise öbürü kadar müziç değil hiç olmazsa...

Sade çocukken değil, insan büyüyünce bile kar bir sevinç vesilesi oluyormuş. Burnumu cama yapıştırdım, saatlerce seyrettim. Apartıman damlarının tipisi, rüzgârdan köşe bucağa toplanmalar, biraz evvel geçen arabaların ve insanların izlerini kaybetmeler, düşen, kalkan, koşuşan, çevrilen... Bir manzara ki sıcaktan seyri pek hoş...

Vapurlar ve tramvaylar muntazam seferlerini, kömürsüzler ve pusulalarını şaşırdılar. Her vesileden bir zevk icadeden dedelerimiz doğrusu keyif ehli imişler; sırtıma bir kürk ve dizlerime kızgın kokulu bir tandır düşündüm. Kaloriferle, kok sobasile kışın zevki çıkmıyor ve insan kendini tabii hararet içinde zannediyor. Kışın zevkini tatmak için en aşağıdan bir şömine lâzım... Şöyle odunlar çatır çatır yanarken okkalı fincanlarla kahve, oooh ya lâtif!..

Tarhana, yahut mercimekli ve naneli hamur çorbasının sevinci ile sofraya oturmak da kışa mahsus zevklerdendir. Ya pek bayıldığım turşu lâpası alimallah böyle günlerde bütün iç âletlerimize büyük huzur ve düzen verir.

Bugünlerde pekmezli tahinin de ehemmiyeti vardır. Kalorisi insana kuvvet ve kudret bahşeyler. Lokman Hekimin kulakları çınlasın; üstadın aklına gelse bunları tıb dilile bir ballandırırdı ki çarşıda katresi kalmazdı. Bir aralık ben bu nesneye bir dadanmıştım ki... Hani deliye bal tattırmışlar, çarşıda katran komamış derler a, söz aramızda işte öyle...

Her ne ise karnımız mı acıktı nedir? geçelim. O kar günü Kadıköyünden Köprüye geçmek ce hayli firaklı oldu. Kadıköyünün iskele meydanı bir âlem. Esti savurdu mu insanı fırıl fırıl döndürüyor. Pek merak ediyorum, ismini köye taktıran muhterem kadı efendi hazretleri böyle havalarda bu iskele meydanında acaba ne yaparlardı?. Manzara şöyle gözümün önüne geliyor; cüppe bir tarafta, kavuk uçuyor, şemsiye ters türs olmuş, sakal perişan...

O karlı gün yine neyse ne. Fakat geçen haftaki sise ne buyurulur? Haddin varsa geç. Sabahleyin tam beş vapur halkı iskeleden çarşıya kadar bütün meydanı doldurdu. Bereket versin rüzgâr yoktu.

Böyle günlerde Kadıköylülerin tesellisi Üsküdardır. Telefona yapıştık. Üsküdardan Kabataşa vapur var. Tramvaya binip ver elini Üsküdar dedik; araba vapuru hazırmış atladık. İnsan seyahatlerde garip şeyler görünce gayri ihtiyari Evliya Çelebiyi hatırlıyor. Meselâ hazret sağ olsa şu araba vapurunu acaba nasıl tasvir ederdi? Doğrusu bu lenduhâ da Çelebinin tasvirlerine lâyık. Mübarek vapur değil sâbih bir ahır, yüzen bir garaj. Bereket versin içinde bir otomobil vardı, sorgusuz sualsiz kurulduk.

Hulâsa şu İstanbulun kışı çekilmiyor. Ankara'lı hemşerilerimin akıllıları da zaten buraya yazın gelirler.

Durun galiba yine midem zorluyor; acıktığım muhakkak. Biraz evvel turşu lâpasından bahsettik a, yine o sadede gelelim. Doğrusu İstanbulun o eski nefis turşucuları, yenilerin ağız tadını bilmediklerinden, azalmış. Meselâ tel kadayifinin yanında lâhana turşusunun lezzetini bilenler Allah aşkına bilmiyenlere öğretsinler. Koca bir tabak dolusu kehribar gibi sarı, ipek gibi parlak ve yumuşak büber turşusunun manzarasındaki kıymet ancak böyle bir tabak dolusu sarı lira ile ölçülebilir. İçi dolu ve pamuk gibi patlıcan, kıtır kıtır hiyar turşuları ise muhakkak ki cana can katarlar.

Fakat kışın en kötü tarafı yeşil salata züğürtlüğüdür. Sonbaharda diri diri, renginden tazelik fışkıran kıvrım kıvrım göbekli bir salatanın yeşil soğan ve kırmızı turpla süslü bir tabağı lezzete iştah katmaz mı? Hele ilkbaharda taptaze marulla yapılan salatanın içine dereotu ile biraz yeşil nane koyup da sathını da lop taze yumurta dilimlerile ve zeytinlerle süslediğiniz vakit Allah rızası için beni de çağırınız.

İlkbahara henüz vakit var, şunu şu kış günlerindeki salatalarla yapalım derseniz sirke veyahut limonuna biraz hardal karıştırmayı unutmayın. Bu, Ankarada da mümkündür, bana hayır dua edersiniz; hadi âfiyetler olsun.

Zaparta

KARİKATÜR

İDAREHANESİ

İstanbul, Ankara caddesi, Acımusluk sokağı, No. 7.
Telgraf: İstanbul KARİKATÜR
Telefon: 23031

ABONE ŞARTLARI

Türkiyenin her tarafı için seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.
Ecnebi memleketler için seneliği 1200, altı aylığı 600 kuruştur.

İdarehaneye gönderilen yazı ve resimler, basılsın basılmasın geri verilmez.

12 NÜMEROYA KEDİ!

Bir tanıdık külüstür bir otele inmişti. Gece sabaha kadar farelerin gürültüsünden uyuyamadı. Nihayet merdiven başına çıkarak otelciye seslendi:

— Yahu benim odada fareler cirit oynuyorlar, bu ne kepazelik.

Otelci aşağıdan cevap verdi:

— Garson, 12 numerodaki beyin odasına bir kedi götür!

SAYGISIZLIK

— Azizim, diyordu, sendeki saygısızlığın hududu yok! Benim ile mühim bir mesele görüşmek için yazıhanene davet ediyorsun. Ben de işimi gücümü bırakıp geliyorum. Bir insandan ödünç para istemek için ayağına kadar davet edilir mi? Mademki benden ödünç para istiyecektin, benim ayağıma gelmeli idin!

— Evet ama, senin ayağına gelseydim, daha kolay reddederdin.

İNTİKAM

Avusturyalılar Almanların ezeli düşmanıdırlar. 1866 senesinde Almanlarla harbettikleri zaman Sadova mağlûbiyeti bütün Avusturyalıların izzeti nefislerini rencide etmişti. Bundan dolayı o mağlûbiyetin acısını daima içlerinde taşırlar, o tarihi hezimetin elemini hiç unutmazlar.

Geçenlerde bir Avusturyalı dost ile görüşüyorduk. Bahis döne dolaşa Sadova mağlûbiyetine intikal etti. Ben:

— Çok yazık, dedim, o tarihtenberi Almanlardan intikamınızı alamadınız, ve üstelik de memleketinizi Almanlara ilhak ettirdiniz...

Avusturyalı dostumuz güldü:

— Biz mi alamadık? Hitleri Almanyaya gönderdik! Bundan büyük intikam olur mu?

HESAP DERSİNDE

Ahmet, hesaptan hiç anlamaz. Bütün meseleleri yanlış yapar ve ortaya şaşırtıcı rakamlar atar.

Hesap öğretmeni artık tahammül edemedi ve Ahmedi karşısına alarak çıkışmağa başladı:

— Oğlum, bu ne hal? Doğru dürüst bir vazife yapamıyacak mısın? Bütün tahminlerinde yanılıyorsun! Sen ileride ne iş yapacaksın?

— Meteoroloji mütehassısı olacağım efendim.

DOKUZUNCU SAYISI BUGÜN ÇIKTI

Bugünün mühim hâdiselerini takip edebilmek ve tarihin birinci plâna getirdiği eski vak'aları tekrar gözden geçirmek için behemehal "Aylık Ansiklopedi,, yi okumak lâzımdır. "Aylık Ansiklopedi,, her evin temel direğidir.

No. 477 CİLT: 19 SENE: 10 FİYATI 15 KURUŞTUR 15 ŞUBAT 1945

Karikatür

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ MİZAH MECMUASIDIR

AMERİKA SÜNGÜLERİ ÜSTÜNDE JAPONYA

Amerika — Yükselmek istiyordun, bu kadar kâfi mi?

— Memurlara ve halka çivi dağıtılacakmış, demek çivi bollaştı...
— Tabiî birader, bu kış kömürsüzlükten az mı çi vi kestik!..

HAFTADAN HAFTAYA

İnsanlar ve Hayvanlar

Filozoflardan biri: "Hayvanlar bizim dilsiz kardeşlerimizdir!„ diyor. Bu söz ilk önce insana bir tuhaf gelir: Hayvanlar hakikaten bizim kardeşlerimizse sokakta bir kavga esnasında biri bizi bu kardeşlerimizden birinin adile çağırdığı, meselâ öküz veya eşek dediği zaman niçin öfkeleniyoruz? Kiminin derisini yüzerek, kiminin tüyünü yolarak çengellere asmağa, dükkân camekânlarında teşhir etmeğe nasıl razı oluyoruz? Etlerinin kilosunu iki liradan aşağıya yiyemediğimiz zaman niçin şikâyet ediyoruz?

Burası böyle olmakla beraber filozofun tarifinde yabana atılamıyacak taraflar da var. İşsiz bir zamanınızda kahvede otururken etrafınızdaki insanları dikkatle incelemeğe koyulun, bir zaman sonra bunların her birinden bir ayrı hayvanın çehresini çıkarmanız pek mümkündür. İşte sobanın yanında ayakta duran bir uzun adam ki daracık alnının üstündeki kocaman başında arkaya taranmış uzun yağlı saçları, iri dudaklarının arasında kocaman dişlerile uzaktan uzağa birine benzetiyorsunuz. Fakat kim olduğunu bulup çıkaramıyorsunuz. Gözlerinizi ayırmayın. Biraz sonra ahbaplarının söyledikleri bir söze öfkelendiği veya neşelendiği zaman başını kaldırarak saçlarını bir at yelesi gibi iki tarafa sallayıp dağıttığını, ağzını esneyecek gibi açarak iri dişlerile âdeta kişniye kişniye güldüğünü, ayaklarından birile âdeta yeri eşelediğini gördüğünüz zaman dilsiz kardeşlerimizden hangisine benzediğini anlıyacaksınız.

Keskin ve dar çehreli, sivri burunlu, kırmızımtırak kalkık saçlı biri pencerenin önünde bir sandalyeye âdeta tünemiş, bir tanesini gördüğünüz sarı yuvarlak gözlerile caddeyi seyrediyor. Biraz sonra halkın yerden yapma dediği neviden kısa boylu, tombalak iki genç kız başlarını mantolarının tüylü yakaları içinde kısıp fıkırdıyarak, mantar iskarpinleri üzerinde seke seke sokaktan geçiyor. Pencerede oturan adam onları görünce vücudunu ve başını yükseltiyor, sarı yuvarlak gözlerinde bir kıvılcımlanma oluyor. Paltosunun kolları kanat gibi açılarak pencerenin üstünden kızlara doğru uçacak gibi bir hareket yapıyor. Gelin de bu erkekle bu kızlarda bir mükemmel kümes ailesi görmeyin.

Yine bir başkası ağır ağır yanınızdan geçerken iri vücudile sandalyenize çarpıyor; sizi elinizdeki çay kadehile beraber yere yuvarlayacak gibi oluyor. Ağır ağır başını çeviriyor; "affedersiniz!„ diyeceğini zannediyorsunuz. Fakat hayır; basık ve arkaya kalkık alnının altındaki iri gözlerinde ne bir hayret, ne bir hicap, basık yuvarlak burnunun açık iri deliklerile soluyarak, ağzile âdeta geviş getirerek bir kelime söylemeden ağır ağır uyaklaşıyor: Hoş geldin öküz kardeş.

Hasılı incelemelerinize devam edin. Etrafınızdakilerin kiminde kabarık vücudunun üstündeki küçük başınının dalgın düşüncesile bir hindi; kiminde etrafı kokluyor gibi görünen sivri burnile bir tilki, kiminde kuru, haşlak, tüylü yüzü, ezik ve âdeta yüzüne yapışık burnunun iki tarafında birbirine yakın iki meraklı gözle bir maymun göreceksiniz.

Sonra şemsiyenizi alarak kahvenizden çıkın ve tramvay durağına doğru yollanın. Biraz bekledikten sonra gelecek tramvay arabasının etrafında dilsiz kardeşlerden karışık bir grupu sosyete hayatlarında göreceksiniz. Tramvay güya ortaya atılmış bir kocaman yiyecek parçasıdır ve dilsiz kardeşlerden her biri mensup oldukları fasileye has azaları ve âletlerile ondan paylarını koparmak istiyorlar. En irileri kurt hücumuna karşı baş başa vererek kalçaları ve bacaklarile arkalarını tekmeliyen mandalar gibi kalabalığı yararak kendilerine yol açmağa çalışıyorlar; kimileri fare sürüleri gibi ayak altından, aralıklar ve deliklerden kaçışıyorlar; kimi başile tos vuruyor; kimi kollarile kapıyı yakalamış yularından bağlı atlar gibi durmadan arkaya çifteler savuruyor; kimileri kanatlanarak ispenç horozları, hind tavukları gibi başların üstünden aşmağa uğraşıyorlar.

Müşahedenizi tamamlamak isterseniz biraz alarga durarak dilsiz kardeşlerin seslerini de dinleyin: Mandalar böğürüyor; atlar kişniyor; köpekler havlıyor; tavuklar gıdaklıyor, kuzular meleyip kediler miyavlıyor.

İnsanın bir tarifi de "hayvanı nâtık„ dır. Bu hengâmede insanlığın zayıf bakiyelerinden ve izlerinden vaz geçtik. O "nâtık„ farkı da kalkmış, her cihetçe kardeşlik son mertebesine ermiştir.

Karikatür

— Tebrik et baba.. Ben de bir Edison oldum, ampul keşfettim...
— Tebrik ederim yavrum, nasıl keşfettin?.
— Dolabı karıştırırken Eskiden kalmış bir ampul buldum!...

Kimse Duymasın

ALA - ÇALLI

Beyoğlunda yeni açılan bir galeride bir kaç seçme davetliye kokteyl parti veriliyordu. Misafirler arasında ressam Çallı da vardı. Üstad kendisine sunulan kokteyli içtikten sonra garsona:

— Evlâdım, dedi, bu pek ekşi! Safi limon... Şunun biraz sertini bulamaz mısın?

Garson biraz daha kuvvetli bir kokteyl yaptı. Çallı bunu da içtikten sonra dudaklarını şapırdatarak:

— Biraz daha sert olsun! dedi.

Yaptılar.

— Az daha!. dedi.

Yaptılar.

— Biraz daha!.

Garson bu sefer kadehe sade votka doldurup verdi:

— Buyurun!.

Çallı kadehi yuvarladı. Sonra garsona göz kırparak:

— Aferin! dedi. Kokteyl dediğin böyle olur!.

NEREDEN ANLIYORLAR?

Bara girdiler. En gösterişli bir masaya oturdular.

Garson:

— Paltolarınızı çıkarmaz mısınız efendim. dedi.

Biri:

— Hayır!..

Diye sertçe cevap verdi. Öteki:

— Biz onun yalnız yakasındaki kürke iki yüz papel verdik! dedi.

— Şapkalarınızı?.

— Eh, onları al bakalım. Ama iyi bir yere sakla!

— Merak etmeyin efendim... Ne emrediyorsunuz?

— Şamppanya!.

— Başüstüne efendim... Meze falan?.

— Havyar, fasulye pilâkisi, sucuk.

Yediler, içtiler, kadınlara göz ettiler. İkram ettiler, israf ettiler. Kapıdan ayrılırlarken müşte[illegible] biri, [illegible] işaret [illegible]:

Dedi. Giderler. Bunu duymuştu. Dışarıda konuşmağa başladılar.

— Şu keratalar bizim Hacı ağa olduğumuzu nerden anlıyorlar, bir farketsem!..

[illegible]

— Bunu ben de çok merak [illegible] yorum amma mümkün [illegible] anlayamıyorum.

ÇAMDEVİREN

ADAM

Gizlenmeye kalkmasın asla nazardan adam,
Kendini belli eder az çok dışardan adam...

Bir nazarda anlarız insanın cevherini,
Şuna değersiz deriz, buna kibardan adam.

Saz gibi boyun eğer kimi esen rüzgâra,
Devrilir de eğilmez fakat çınardan adam.

Kimi haşmetli durur ahşap konaklar gibi,
Böylesini görünce deriz: Mantardan adam!

Kimi bin fırtınayla kımıldamaz yerinden,
Cihanın mihveridir taştan, duvardan adam!

Kimi davar başında bir çobanı andırır,
Kimi bir kurt kesilir, kimi davardan adam.

Kimi nadir bulunur yazma kitaplar gibi,
Kimi çıkmış gibidir matbaalardan adam!

Hulâsa, Çamdeviren, âdem oğullarının
Yarısı alçıdandır, yarısı kardan adam!

Çamdeviren

Kadın — Kumaşı kocam yüz elli liraya almış.
Terzi — Desene ki boyunun ölçüsünü evvelâ o aldı!.

— Dehşetli sinirli.. Ağlıyor, sızlıyor, bağrıyor. Acaba midesini mi bozdu, yoksa âsabını mı bozdu...
— Ne o, ne de o... Terzi mantosunun yakasını bozmuş

AKIL HOCASI

Şarkî Karaağaçta R. Ç.:
"Bir erkek bu devirde hayat arkadaşını yüksek tahsil görmüş kızlardan mı, yoksa ilk tahsilini tamamlıyan kızlardan mı seçmelidir?,,

CEVAP:
Kızın akıl selimi tam olduktan sonra tahsili yarıda kalmış, tamam olmuş, büyük bir fark ifade etmez.

★

Hayreboluda H. G.:
"Elli bin liralık ikramiyeyi bronz veya gümüş para ile verirlerse halim ne olacak?,,

CEVAP:
Alındığınızın yarısını bir kamyon şoförüne terkederseniz sizi ve servetinizi, bilâarıza, mahalline kadar götürür.

★

İzmirde K. A.:
"Geçen bir mevzuu hatırlamak için ne yapmalı?,,

CEVAP:
Kendinizi yormayın: Mevzu ehemmiyetli ise o size kendiliğinden hatırlatır.

★

Dörtler T. O.:
"1' Ciddî sual sorulduğu halde neden lâtife ediyorsunuz?
2. Bir kadının evli olup olmadığı nereden anlaşılır?
3. Bir kadının güzelliği en fazla neresinden belli olur?
4. Kadın mı evine sadıktır, erkek mi?
5. Bir erkek kendi memleketinden bir kızla mı evlense mesut olur, yabancı bir kızla mı?,,

CEVAP:
1. Cevaplarımızda lâtife ile ciddiyet yan yanadır: Dileyen ciddî tarafından ders alır, diliyen lâtife tarafından zevk...
2. Evlenme cüzdanından...
3. Hangi tarafından daha fazla hoşlanıyorsanız o tarafına dikkat edersiniz!
4. Ortalama bir hesap ile, kadın.
5. İyi bir kızla evlenirse mesut olur.

★

Ankarada E. B.:
"1. Sevdiğim bayan bana: 'Güzel dans edersen seninle evlenirim!,, dedi. İkimiz de oynamaya başlarsak sonumuz ne olur?
2. Sevdiğimin ismi, gökteki yıldızlardan birinin ismi. Ona uymak için benim ismim ne olmalı?,,

CEVAP:
1. Operet artistliği...
2. Soyadını birleştirecek olduktan sonra yeni bir isim bulmaya hacet yok!

★

Semti meçhulde M. M.:
"Delicesine sevdiğim bir kıza aşkımı söyliyemiyorum, çünkü onu yalnız göremiyorum... Kızı yalnız görebilmek için ne yapayım?,,

CEVAP:
Deli taklidi yapar, arkadaşını kaçırırsınız; kız yalnız kalınca akıllı taklidi yapar, delicesine sevdiğinizi söylersiniz... Dikkat edin ki arkadaşı kaçarken kız da kaçırmış olmasın!

Arkadakiler — Külâhı giydi. Gel savuşalım, belki bize de giydirmeğe kalkar!

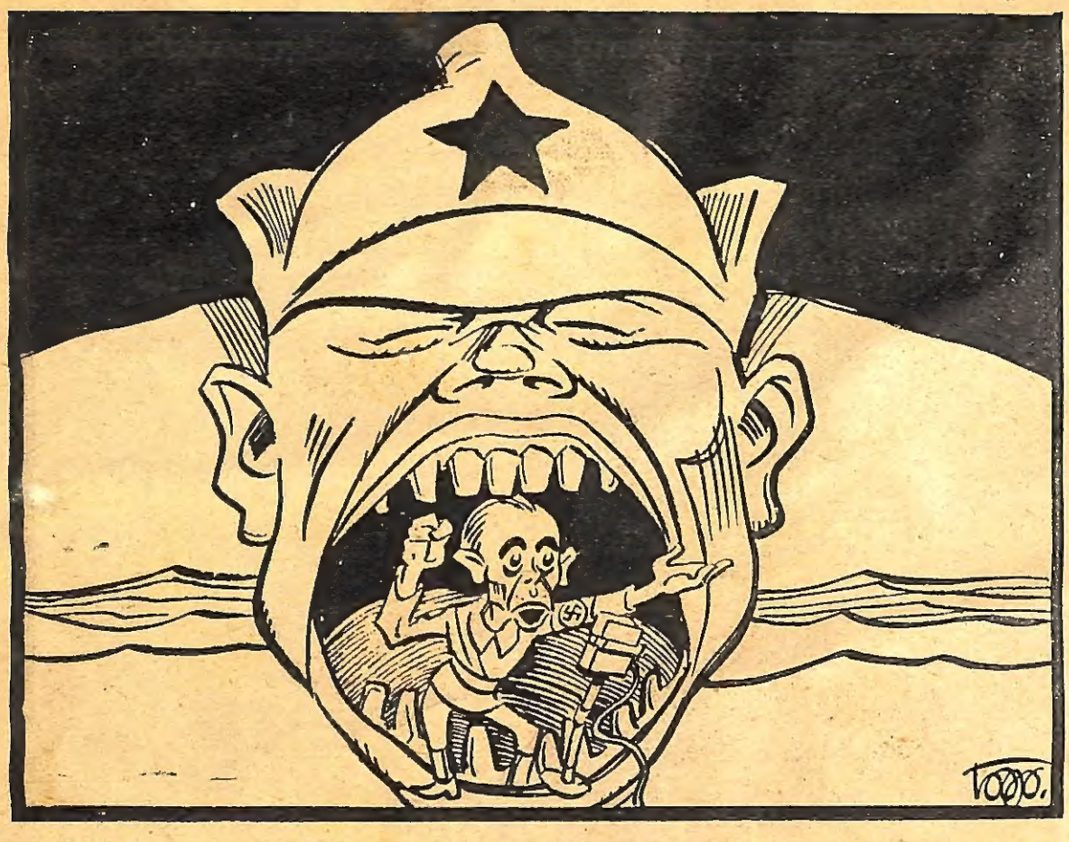

Göbels — Dişimizi sıkalım, ve sonuna kadar mukavemet edelim. Kıymetli Führerimiz son zaferin Almanyaya ait olduğunu kat'î surette temin etti!.

Hikâye

AŞK REÇETELERİ

Tramvayda çarpıştılar, eczahanede tanıştılar, muayenehanede dost oldular.

Yıldız, tramvayla Beyoğlundan İstanbula iniyordu. Tramvayın önüne apansız bir otomobil çıktı. Vatman hızla giden arabayı birdenbire durdurmak zorunda kaldı. Olur tesadüflerden değil ama, tramvay tenha idi. Sıkı bir frenle araba olduğu yere mıhlanınca, ayakta duran Yıldız kendini tutamadı, âdeta koşar gibi oturanlardan birinin üstüne doğru gitti. Burnu adamın kafasına çarptı ve kan boşandı. İşte böyle çarpıştılar.

Yıldızın toslaştığı uzun boylu, esmer, simsiyah saçlı, kapkaranlık gözlü, ağır tavırlı bir adamdı. Üstünün başının kanlanmasına aldırmadan genç kızı tuttu. Zili çekti, arabayı durdurdu. Yıldızın koluna girip aşağı indirdi:

— Şu eczahaneye kadar yürüyünüz lûtfen! dedi. Şimdi kanı durdururuz. Ben doktorum.

Kızın cevap vermesine, bir şey yapmasına, hattâ bir şey düşünmesine imkân kalmadı. Genç adam ne dediyse onu yaptı, onu yaptırdı.

Böylece tanıştılar.

Eczahaneden çıktıkları zaman genç doktor Yıldızın elini sıktı:

— Geçmiş olsun! dedi. Bu kadar küçük bir çarpma ile burnunuzun kanamaması lâzımdı. Zannederim burnunuzda bir damar çatlaklığı var. Muayenehaneme geliniz de bir bakalım. Basit bir şeydir ama mühimdir. Böyle kanamalara sebep olur. Mikroplara kapı vazifesi görür, daha bir çok işler açabilir. İhmal etmeyiniz.

Adresini verdi. Şapkasını çıkarıp genç kızı saygı ile selâmladı. Yıldız başile bu selâmı karşılarken doktorun saçlarının da gözleri kadar koyu ve parlak siyah olduğunu farketti. Geniş alnının üstünde tatlı bir kaç dalga yaparak kümeleşen bu canlı saç yığınının arasında bir kaç gümüş parıltısı göze çarpıyordu.

Yıldız doktoru ziyaret etmemek için iki günden fazla sabredemedi. Diyelim ki burnundaki damar çatlaklığını merak etti ve gitti. Doktorun fazla müşterisi yoktu. Yıldızdan evvel gelmiş olan iki kişi savulduktan sonra yalnız kaldılar. O günkü kazadan başlayarak dereden, tepeden konuştular. Böylece dost oldular.

Yıldız o akşam eve döndüğü zaman doktorun hayalile dolu idi ve ancak o zaman hatırladı. Neyi hatırladı biliyor musunuz? Doktora burnunda bir damar çatlaklığı olup olmadığını anlamak için gidip de muayenehanede saatlerce kaldığı halde bunun lâfını bile etmediğini!..

Doktor çok hatır sayar bir adamdı. Eh Yıldız da kibarlıkta ondan aşağı kalmazdı. Birbirlerile dostluk yarışına çıktılar. Derken bu dostluk yerini sevgiye bırakıverdi. Yıldız evde sıkı bir kontrole bağlıydı. Onun için her zaman doktorla buluşamıyordu. Doktor da duygularını sevgilisine mektupla anlatmak, onunla kâğıt üstünde dertleşmek, sevişmek zorunda kaldı.

Gel gelelim, doktorun öyle bir yazısı vardı ki okuyabilene aşkolsun!. Tam bir reçete!.. Zavallı Yıldız bu kargacık burgacık yazılara bakıyor, bakıyor fakat bir cümlesini değil, çok defa bir kelimesini bile sökemiyordu.

Bir gün aklına geliverdi. Şu mektupları bir eczacıya okutuverse ne olurdu sanki?.

Evlerinin tam arkasındaki sokakta bir eczahane vardı. Orada genç bir kalfa sabahtan akşama kadar gazete okumakla vakit geçirirdi. Eczacının dükkânda bulunduğu pek azdı. Bir tenha zamanda oraya gidip eczacı kalfasına mektubunu pek âlâ okutabilirdi.

Aklına geleni yaptı. Genç eczacı kalfası Yıldızın ricasını sükûnetle kabul etti. Mektubu alıp okudu. Mektup bittiği zaman Yıldızın yüzünü tatlı bir kızıllık kaplamıştı. Fakat kalfanın mahcupluğu da ondan aşağı değildi. Genç kız, iş olsun diye küçük bir alış veriş de yapıp eczahaneden ayrıldı.

Fakat ertesi gün bir başka mektupla yine eczahanenin yolunu tutuyordu. Doktor durmadan say-

— Akıl hastahanesine yatmak istedim almadılar..
— Ankaraya istida mı yazıyorsun?.
— Hayır, yeni şiirlerden bir tane yazıyorum.. O zaman alırlar belki

fa sayfa aşk reçeteleri yazıyor, genç eczacı kalfası da onları bilmece çözer gibi çözüp okumakta devam ediyordu.

Günler geçtikçe Yıldız, eczacı kalfasının mektuplarda yazılı sözleri daha başka ahenklerle okumağa başladığını farketti. Âdeta doktoru kıskanıyor gibiydi. Yıldızla biraz araları açılacak olsa onun neşesi artıyor, muhabbetleri arttıkça da âdeta kinleniyordu.

Nihayet bir gün Yıldıza, ufacık bir mektuptan yarım saat süren aşk sözleri okudu. Bu hal genç kızın pek garibine gitti:

— Bu kadar yazı hep bu sekiz satırın içinde mi? diye sordu.

Genç eczacının bir bahar seması kadar parlak mavi gözlerinde bir ışık yandı, söndü:

— Hayır bayan! diye cevap verdi. Bu söylediklerim, size söylemek istediklerimden bir kaç damla!..

Birdenbire genç kızın ellerine sarıldı. Zembereği bozulmuş bir saat gibi mırıl mırıl, çabuk çabuk:

— Sizi seviyorum! Sizin için çıldırıyorum! Sizsiz yaşayamam!. Siz de beni seveceksiniz değil mi?

Diye söylenmeğe başladı.

O akşam Yıldız düşündü. Doktoru seviyordu. Fakat doktor çok mağrur bir adamdı. Şimdiye kadar bir kere olsun ona evlenmekten söz açmamıştı. O da kibrini kırıp ne zaman evleneceğiz, diyemiyordu. Onun keyfini beklemektense şu genç, bir köy kızı kadar mahcup eczacı kalfasile evlenip mesut olmak daha iyi değil miydi?

Evet düşündü ve eczacıyı kırmamayı uygun buldu.

Fakat genç kızla eczacı arasındaki sır ortaklığı doktorun gözüne çarptı. Gözüne çarpmasile genç adamın halinin, tavrının değişmesi de bir oldu. Meğerse onu şahlandırmak için biraz kıskandırmak lâzımmış!.. Yıldıza dünyayı zindan etti. Kızcağız da bütün olup bitenleri apaçık kendisine söyleyiverdi.

— Yazıların o kadar okunmuyordu ki bir eczacıya göstermekten başka çare bulamadım! dedi.

Doktor bunu duyunca ne yaptı biliyor musunuz? İki şey:

Yıldıza bir nişan yüzüğü, kendisine de bir daktilo makinesi aldı.

Çalapala

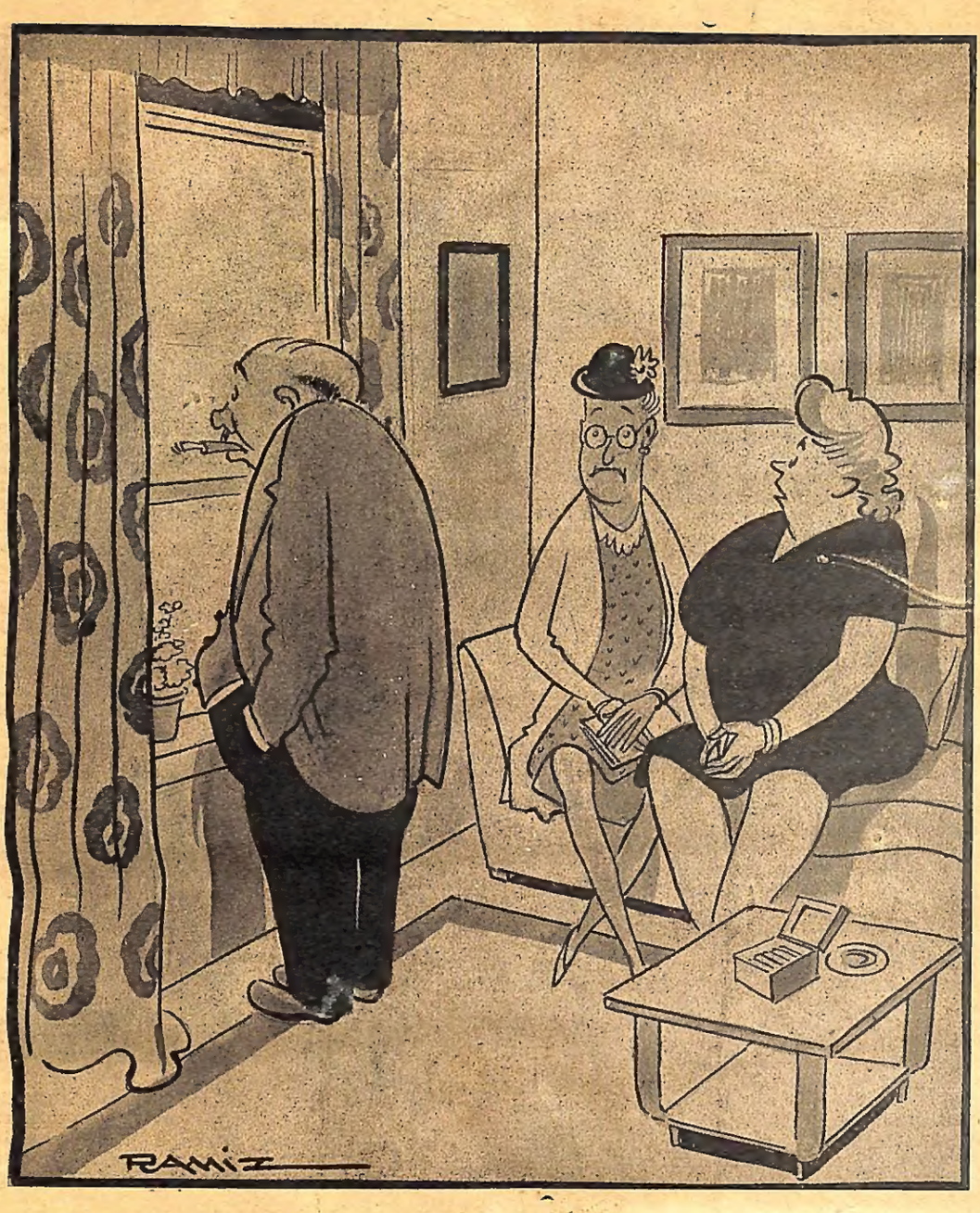

— Kocanız ne iş görür?
— Bulaşık, ortalık, çamaşır hepsini görür!

NE İYİ KADIN!

Bay eve geldiği zaman karısını bir köşede oturmuş, düşüncelere dalmış buldu:

— Hayrola karıcığım, ne düşünüyorsun böyle?

Kadın içini çekti. Pek büyük bir derdi varmış gibi başını salladı:

— Ben düşünmiyeyim de kim düşünsün?.

— Ne oldu karıcığım? Merak ediyorum, söyle!

— Seni düşünüyorum.

— Benim düşünülecek nem var ki? Çok şükür turp gibiyim!

— Öylesi değil!. Yeni bir elbise yaptırmam lâzım. Yine mi masraf, diye söylenirsen üzülüp hastalanacağım. Bu sefer elbise için vermediğin parayı doktorlara vereceksin. Böyle yapacağına paraları bana versen daha doğru olacak ama senin iyiliğini düşündüğüme inanmazsın ki!..

DEHÂ ESERİ

Genç ressamlardan biri büyük bir tablo hazırlamıştı. Kalabalık bir resimdi. Sordular:

— Nedir bu?

— Şehzade camiinin açılış töreni!.

— Ya?!. Bu kim?

— Fatih Sultan Mehmet!.

— Ya bu?

— Mimar Sinan...

— Bu?.

— Amerika sefiri!.

— Ya bunlar?.

— Fotoğraf çeken gazeteciler!.

— Bravo dostum... Bunların hepsini bir araya getirebilmek bir dehâ eseridir. Tebrik ederim.

İSPATI MEYDANDA

Babası Süheylâyı çağırdı:

— Bugün seni sokakta gördüm. Komşunun o aptal oğlu ile kol kola nereye gidiyordunuz?

Kız isyan etti:

— Ona aptal demeyin baba!.. Beni seviyor. Bugün bana evlenme teklif etti.

— Gördün mü?. Bir de aptal değil diyorsun!.

Bizim Profesör

Bizim profesör trenle seyahat ediyordu. Kondöktör geldi, biletleri zımbalamağa başladı. Profesör aranmağa koyuldu. Bütün ceplerini aradı, çantasını boşalttı, bavulunu alt üst etti. Yok, yok, yok!

Kondöktör sabırla bekliyordu. Profesörü ter basmıştı. Onun halinden kaçak bir yolcu olmadığı belliydi. Bunu farkeden memur:

— Telâş etmeyin efendim, dedi, elbette bir tarafınızda çıkar. bulduğunuz zaman lûtfen beni çağırırsınız.

Profesör telâşlandı:

— Yok, yok! Biraz daha bekleyin de bulalım.

— Acelesi yok efendim. Bulmasanız da ziyanı yok!

Profesör gözlerini açtı:

— Aman yavrum bileti bulamazsak nereye gittiğimi nereden bileceğiz.

KİM CİMRİ?

Yakın akrabalarından birinin kızı evleniyordu. Çaresiz dişini sıkıp bir düğün hediyesi aldı. Hem de tuzlu bir şey!.

Bir hafta sonra yeni gelinle güveyinin anlaşamadıkları, ayrıldıkları duyuldu. Bay fena halde kızdı:

— Ben bu kızın huyunu bilirim!. Babası gibi cimrinin biridir. Ev kadını olacağından değil, konu komşudan hediye toplamak için evlendi. Gidip hediyeyi geri istemezsem bana da adam demesinler!.

YENİ DÜNYA

Dostlarından birine gitti. Bir genç için iş istedi.

— Rica ederim, dedi, şu çocuğa bir iş bulunuz. Çok makbule geçecek.

— Akrabanızdan mıdır?

— Hayır ama olacak.

— Nasıl şey bu kuzum?

— Efendim. İş bulursa bizim kızı alacakmış da!.

ÇÖMLEKOĞLU ve Ailesi

Güldürücü Roman

Yazan : Ercümend Ekrem TALU

— 2 —

Şimdi öyle mi ya? Evuşağı, iki çocuk.. Üst baş, boğaz. Kolay mı? Eskisi gibi ilâç da sattırmıyorlar. Gizliden yine satıyoruz ama bakma. Hırsızlamadan alış verişin ne kazancı olur? Mektep çocuklarına kâğıt, kalem satmakla da dört canın geçimi nasıl sağlanır? Geçiniyoruz işte. Velâkin kıt kanaat. Ömrümüzün sonuna kadar da bu böyle sürüp gidecek. Rüya, falan filân, kulak asma. Perşembenin gelişi çarşambadan belli olur, derler. Kırkımıza kadar ne türlü yaşadı isek seksene kadar da yine o minval üzere devam edeceğiz... Amma... Görülen bazı rüyalar da büsbütün boş değildir, hani. Çıktığı da vâkidir. Meselâ, hatırlarım...

— Selâmünaleyküm İdris efendi oğlum!

Kendisini, dalmış olduğu düşünce âleminden birdenbire çekip ayıran gür sesin geldiği tarafa İdris efendi baktı...

— Ve aleykümselâm Niyazi efendi baba! Buyur. Ne emrediyorsun? Halis Çin râvendim var. Senin için yirmi beş dirhem kadar saparna da bulurum.

— Eksik olma, evlât! Onları da alırım ya. Lâkin ben seninle başka bir mesele hakkında görüşmeğe geldim.

— Buyur. İçeriye gel, otur. Vakit daha erken. Gelen giden olmaz. Rahat rahat konuşuruz.

Bu gelen adam seksen yaşında kadar vardı. Her halde yetmiş beşi çoktan aşmıştı. Başında siyah bir takke, sırtında boz bir aba, ayağında elifi şalvar ve yandan kopçalı mest ve lâstik kaloş taşıyordu.

Mahallenin en yaşlıları bile onu hep bu halde, bu şekil ve şemailde görmüş, tanımış olduklarını söylüyorlardı.

Gençliğinde bilmem hangi sultanın dairesinde çalışmış, para, pul sahibi olmuş, gelmiş bu mahalleye yerleşmişti. Konu komşunun tekliflerine, direkt teşebbüslerine, çevirme hareketlerine rağmen, Niyazi baba dünya evine girmekten daima çekinmiş, ufacık fakat ter temiz, derli toplu evcegezinde daima tek başına yaşamıştı.

Bu, onun cimriliğinden veyahut ki adamcıllığından değildi. Nasipsizliğinden ileri gelmişti. Müddeti ömründe, Niyazi efendiyi baş göz etmek için hiç kimse ön ayak olmamıştı. O da böyle bir mühim teşebbüse kendi kendine girişmeğe bir türlü cesaret edememişti.

Derken, yılların ağırlığı gitgide omuzlarına çökmüş, o yükün altında artık kendine yoldaş aramayı aklından bile geçirmez olmuştu.

Niyazi efendinin nereden geldiği, nenin nesi olduğu bilinmiyen ufak bir geliri vardı. Ondan başka, çırak edildiği daireden ayrılırken bir miktar birikmiş parası o'duğu ve bununla ufak tefek ayak ticareti, tellâllık gibi işler gördüğü rivayet edilirdi.

Niyazi efendinin yaşını başını da herkes bir türlü tahmin edemiyordu. Her halde, bütün tahminlerin ortalaması seksenin etrafında idi. Bununla beraber, ihtiyarın dinçliğine tekmil mahalle hayrandı.

Bir gün, bilmem kim, onun esrarlı durumundan bahsederken:

— Niyazi efendi para babasıdır!.

Demişti ve artık bu lâkap ona kalmıştı. Öyle ya? Yıllarca zengin bir kapıda hizmet ederek çırak çıkarılan bir adamda para olmayıp da kimde olacaktı? Bahusus o adamın bir tek nefsinden gayri düşünecek kimsesi olmazsa ve üstelik gayet sakin ve kanaatkâr bir tarzda yaşarsa...

Ve yine herkes, Niyazi efendinin, mevcudiyeti şüphe götürmiyen altınlarını nerede sakladığı hakkında türlü faraziyeler yürütüyordu. Bazıları, onları bir çömlek içinde evinin altına gömdüğünü, bazıları bedestende bir dolap kiralayıp orada sakladığını, yine bazıları da, gece gündüz sırtından çıkmayan âbasının astarı ile kumaşı arasına diktirerek daima yanında taşıdığını söylüyordu.

Altın babası, kendi kulağına kadar gelen bu dedikodulara ehemmiyet bile vermiyor, istifini bozmuyordu.

Mahallede yegâne görüştüğü, aktar İdris efendi idi. Gün aşırı onun dükkânına uğrar, mayasılı için ilâç tertip ettirir, bu vesile ile de birazıcık oturup iki çift lâf atardı.

Babasile de ahbaplık ettiği İdrisi, daha mahalle mektebine gittiği zamandan tanımış, zekâsını, huyunu, terbiyesini beğenmişti. Şimdi de, babasının zanaatine, dostluklarına sadık kalmış olmasından, alış verişte dürüst davranmasından ötürü beğeniyordu.

Bir kaç defa, söz arasında:

— İdris efendi gibi bir oğlum olacağını bilseydim evlenirdim.. dediğini işitenler vardı. Haşlı, Niyazi efendi, aktara karşı gerçek bir sevgi, bir baba sevgisi beslemekte idi.

* * *

İki kişiyi güçlükle içine sığdıracak ufacık dükkânın bir köşesine İdris efendi, bir köşesine de "Para babası,, geçip oturdular.

Aralarında, önce âfaki bir konuşma başladı:

— Nasılsın, efendi baba?

— Nasıl olayım, oğul? Yaş yetmiş, iş bitmiş! Gün günden çöküyorum.

— Allaha emanet! Sen daha bizim gibi çok kimseleri eskitirsin.

İhtiyar başını salladı:

— Bildiğin gibi değil. Bu yıl belimi alamaz oldum. Yolda güçlükle yürüyorum. Şu değnek olmasa, iki adımda bir tökezliyeceğim.

— Sana biraz kınakına kabuğu vereyim. Azıcık da kara üzüm. İkisini bir kaba koyup kaynat, Sonra azar azar iç. Faydasını görürsün.

— Dermansızlığa iyi mi gelir?

— Bire bir. En büyük hekimler hastalarına bu ilâcı salık verirler.

— Bir tertiplik ver ama, nafile. Ben artık yavaş yavaş ahret hazırlığı görsem iyi olacak.

— Yok. Allah gecinden versin! Öyle şeyler söyleme. Cenabı Hak kulundan ne zaman emanetini alacağını bilir. Daha dur, bakalım! Benim çocukların mürüvvetini göreceğiz de, senin elini öpecekler.

Niyazi efendinin o sabah, üstünde gerçekten kötümserlik vardı. Aktarın ümit verici, teselli edici sözlerinden hiç biri ona tesir etmiyordu. Bir aralık gözleri dalar gibi oldu. Nazarlarını uzun uzun yere dikti; kendini her hangi bir düşünceye kaptırdı. Sonra tekrar başını kaldırıp, bakışlarını İdris efendiye çevirerek:

— Evlât! dedi. Bilirsin ki bu mahallede bana "Para babası,, derler.

— Evet. Öyle bir lâf kulağıma çalındı.

— Herkesin ağzında dolaşan bir lâfı ne diye bilmemezlikten geliyorsun, ay oğul? Öyle derler, vesselâm!

— Evet.

— Bu söz büsbütün yalan değildir, hani ya. Onu demek isterim.

— Allah versin! Kimsenin malı kimsenin üstüne lâzım değil. Hemen, Cenabı Hak, sıhhat ve âfiyetle yemeği nasip etsin.

— Sağ ol! Rızkımı fazlasile ihsan eden Tanrıya bin şükür! Doyasıya yedim, içtim, yine arttı. Artanı sokağa atacak, zebil edecek değilim a? İsraf haramdır. Ben de tuttum, belki günün birinde kısmet olur da Hacca giderim diye, arttırdığım paraları bir çömleğin içerisine attım, biriktirdim. Beytullaha yüz sürmek nasip değilmiş. Dünya malı ahrete de taşınmaz...

İhtiyar yorulmuştu. Bahis mevzuu da kendisini ziyade heyecanlandırıyordu. Bir an için, gözlerini kapayarak ve derin derin soluyarak dinlendi. Sonra sözüne, bıraktığı yerden yine devama koyuldu...

— Çoluk yok, çocuk yok. Bir hemşirem vardı... Yedi sene evvel Hakkın rahmetine kavuştuğunu haber verdiler. Akşama sabaha, beklediğim gibi, bana da bir emri Hak vâki olacak olursa, mirasım kapanın elinde kalır. Halâl min Allah olan altınlarımla meyhanede, kerhanede har vurup harman savururlar. Yazıktır. Öyle değil mi?

İdris efendi, büyük bir merakla, lâkırdının alt tarafını bekliyordu. Yarı şaşkın bir halde:

— Evet! dedi; hakkın var. Öyle yapar eloğulları.

— Ben de bunun üzerine düşündüm, taşındım. Sana karşı, ötedenberi muhabbet beslerim.

— Eksik olma, Niyazi efendi amca. Kalb kalbe karşıdır. Ben de seni...

İhtiyar, bir el işaretile, aktarın sözünü kesti..

— Vaktile, rahmetli babanın iyiliğini gördüm. Sen elimde büyüdün. Bakıyorum: Kumarın yok, içkin, hovardalığın, falanın yok. Beş vakit namazında, niyazındasın. Evine barkına bağlı, ticaretinde "Elkâsibü Habibullah,, emri şerifi dairesinde hareket eder bir âdemsin. Çömleği, içindeki altınlarla sana teslim etmeğe karar verdim.

— Aman, Niyazi efendi!.

— Yok: dinle! Bana bir hal olursa, çömleği bir yıl muhafaza eder, beklersin. Sana yerden göğe kadar emniyetim var. O bir yıl içerisinde bir mirasçım çıkacak olur, mahkeme huzurunda da hakkını isbat ederse, emaneti ona verirsin. Yok, eğer bir yıl sonunda öyle bir kimse zuhur etmedi mi, o vakit, altınların hepsi de, merhume annenin ak sütü gibi sana halâli hoş olsun!

Sevincinden nerede ise aklını oynatacak raddeye gelen İdris efendi ne diyeceğini bilemiyordu. Bir yandan, o anda gönlünü doldurup taşan sürûru ihtiyara belli etmemek istiyor, bir yandan da kekeliyerek şöyle bir şeyler söylüyordu:

— Nasıl.. Nasıl olur? Ben... Bu kadar bir mesuliyet altına... Vallahi, billahi ki... Vebali var bu işin... Yine sen bilirsin... Lâkin...

Niyazi efendi bu defa katî konuştu:

— Ben kararımı verdim. Bu, böyle olacak. İçerime mintarafillâh ilham oldu.

— Arkası var —

TÜRK MEŞHURLARI ANSİKLOPEDİSİ

Yazan :
İbrahim Alâettin Gövsa

İki senedenberi hazırlamakta olduğumuz ve üstad İbrahim Alâettin Gövsa'nın üzerinde on senedenberi emek sarfettiği bu çok mühim eser her ay başında 36 sayfalık fasiküller halinde intişar edecek ve bütün eser 12 fasikülde, yani 1 senede tamamlanacaktır.

Türk Meşhurları bütün Türk münevverlerinin kütüphanesinde bulunması lâzım gelen yegâne eserdir.

Türk Meşhurlarında Türk tarihine karışmış binlerce simayı en yeni ve en hakiki tercümei hal ve resimlerile bulacaksınız.

Türk Meşhurları'nın ilk fasikülünün çıkacağı tarih yakında ilân edilecektir. Her fasikülün fiyatı (50) kuruş olacak ve kâğıt buhranı dolayısile mahdut miktarda tabedilecektir. Arzu edenler fasiküllerini temin etmek için isimlerini şimdiden bulundukları semtin veya şehrin Yedigün bayilerine kaydettirebilirler. Türk Meşhurları son senelerde çıkan en nefis ve en kıymetli eser olacaktır.

Sizi Saadete Götüren

PUDRANIZIN RENGİ Hangisidir.

10 kadında 9 u fena renkte bir pudra kullanırlar.

Fena renkte bir pudra, yüzünüze «Makyajlı» ve çirkin bir manzara verir ve sizi daha yaşlı gösterir. En uygun rengi bulmanın yegâne çaresi, yüzünüzün bir tarafına bir renk ve diğer tarafına başka renk pudra tecrübe etmektir. Bu tecrübeyi hemen bugün size parasız olarak gönderilecek Tokalon pudrasının yeni ve cazip renklerile yapınız. Bu yeni renkler, gayet modern ve âdeta sihrâmiz bir göz mesabesinde olan «Cromoscope» makinasile karıştırılmıştır. Bu makina, renkleri kusursuz ve tam olarak seçer. Artık «Makyajlı» bir yüze tesadüf edilmiyecektir. Cild ile imtizaç eden ve tabii gibi görünen mükemmel bir pudradır. Tokalon pudrası, «krema köpüğü» ile beratlı ve hususi bir usul dairesinde karıştırılmıştır. Bu sayede rüzgârlı ve yağmurlu bir havada bile bütün gün sabit kalır. Hemen bugün Tokalon pudrasını tecrübe ediniz ve teninize ne derece bir güzellik temin edeceğini görünüz.

Yavrunun kuvvetli, sağlam olması, neşeli büyümesini istersen

FASFOTİN NECATİ

Yedir.

Vitamini bol, kalorisi fazla bu kıymetli bebek gıdasını miniminilere mutlaka yediriniz.

TAKLİTLERİNİ ALMAYINIZ.

Bahçekapı : SALİH NECATİ
NECAT ismine dikkat.

NEVROZİN

Baş, Diş, Romatizma, Nevralji, Kırıklık ve

BÜTÜN AĞRILARI DERHAL KESER

İcabında günde 3 kaşe alınabilir. Taklitlerinden sakınınız.

Her yerde ısrarla Nevrozin isteyiniz.

MİDE - BARSAK - KARACİĞER

hastahklarına tutulmamak için en iyi çare

TEMİZ YAĞ

Kullanmaktır.

Veral

Yağ sergisi

İstiklâl caddesi, Parmakkapı
No. 64 Tel: 41775

İkramiyeli **A** ile **C** üzdanı

Yalnız

P ara biriktirenlerin değil

aynı zamanda

EV sahibi olmak

istiyenlerin de cüzdanıdır.

Yapı ve **K**redi **B**ankası

Dünden HATIRALAR

Üstat Ercüment Ekrem'in kalemi ve değerli ressam Münif Fehim'in fırçası sizi 100 sene evvelki âleme götürecektir. Bu nefis albümden edinmeniz kütüphaneleriniz için bir kazançtır

125 kuruş

YEDİGÜN NEŞRİYATI

ROMAN MERAKLILARI

Adresinizi

İstanbulda Arif Bolat Kitabevine açık bir zarfla bildiriniz. Size katalok gönderilecektir.

Sahibi ve U. Neşriyat Müdürü:
Sedat S.

Basıldığı yer: Yedigün Matbaası

Ruhi Tanman

Karikatür

TOMBUL TEYZENİN BELİ AĞRIDIĞI İÇİN KOCASINA ÇİĞNETİYOR...

Tombul teyze — Ayol biraz dolaşsana...

Kocası — Ezileceksin diye korkuyorum karıcığım!.

T.T. Kosiası

Kayseri: C. K. Zorlu :

S. — Niçin yurtta hususî bir dolaşma yapmıyorsunuz?

C. — Münakalât Bakanlığı nâmına hususî bir tiren vermediği için!.

Ankara: H.E.T. :

S. — Pamuğu çok seviyorum, ilerde evlenebilmemiz için ne lâzım?.

C. — Kaynananız olacağımı hatırlayarak biraz cesur olmanız lâzım!.

Ayazpaşada: A....N.S. :

S — Basın balosuna gelecek misiniz?

C. — Kanbersiz düğün olur mu?